

λο, άκούμησε σέ μιιά καρτέλα καί στυλώθηκε όρθός μπροστά στό τραπέζι. "Αμα όμως έκανε νά κουνιηθή, είδε πώς ήταν μεγαλύτερος μετελάς. "Ένα—ένα τή χαροπόδαρά του καί κοιτουσατάφεραν, μιιά όταν πήγε νά τή βολέψη νά ζουνηθούν όλα μαζί, τή βρήκε σκούρα.

Τό βράδυ πού γύρισε ή Μαρτίνα άπ' τ' χωράφι, βρήκε τόν άντρα της φαρύ—πλατύ στό κατώφλι τής καλύβας νά σιδηλάξει άπ' τή φούρα καί τούς λόνους. Τά σκαλιά τής γειτονιάς είχαν άκούσει τά ούρλιαχτά του καί ναυγίζαν ένα—γύρο τόσο παράτονα, πού ή γριά σταυροκοπήθηκε:

—Νάρθη ό Χόρος άπόψε νά σέ γλιτώσει άπ' τ' βάσανα, είτε στό γέρο της, σάν νά τούδινε καμμιιά εύχη.

Ό γέρος σφύλαξε μιιά φορά άκόμα καί σάπιασε. Άπότσο στροφογύριζε στό κεφάλι του μιιά σκέψη, ή ίδια πάντα:

—Τότες, γιατί λένε *καλά* στερνάς;

"Υστερα από όχτώ μέρες, ό γέρος, βάζοντας τά δυνατά του πάλι, κατάφερε νά σπρωχθή καί νά πάρη τά πόδια του. Πήγε ως τ' κατώφλι, κάθισε σέ μιιά πέτρα καί κάρφωσε τά ξεσλιμμένα του μάτια στό πόδι του, ώσπου σκοτεινίσαε καλά καί δέ μπορούσε πειά νά τή διακρίνη. Τήν άλλη μέρα ξεθαροφύηθη, πήρε δυό παλούκια, άκούμησε σέ δαύτα καί τράβηξε τρακκίζοντας γιά τ' όδρομο.

—Γιά πού τόβαλες, γέρο; τόν ρώτησε ή Μαρτίνα.

—Σκαμπός! μούγρισε ό γέρος, χτυπώντας τ' ένα παλούκι στό κατώφλι. Είνε γιορτή σήμερα καί πάω σπρωγιά.

Η γριά σάπιασε, μιιά στό όδρομο πηγαίνοντας στό χωράφι, είπε στερεότυπα σ' όσους άπάντησε:

—Ό γέρος πήρε όδρομο. Τά πόδια του καί τ' ό κεφάλι του πιάσαν καγιά. *Θάχουμε ντροπέαλα!*

Μέ τ' ά χέρια, μέ τ' ά δυό παλούκια καί μέ τ' ά πόδια του, ό γέρος πήρε τ' όδρομο πούδγαννε στωύ πατά τ' ό σπίτι. Ήταν σάν ένα κουρέλι πού τ' ό πήγαννε καί τόφερνε ό άνεμος. Παραπατούσε καί μούγχιζε.

Στό διάβα του τ' ά ζώα παραμείριζαν, τ' ά παιδιά τόβαζαν στό πόδια κα' ή γυναίκες μπαίναν στίς αυλές καί κλείναν τίς πόρτες.

Μέ τ' ό σούρουτο, ό γέρο Μοντρώ έφτασε στήν πόρτα του πατά καί χτύπησε μέ τ' ό παύ χοντρό παλούκι τ' ά παραθυρόφύλλα.

—Τού λόγου σου είσαι, γέρο Μοντρώ, φώναζε θυμωμένα ό πατάς από μέσα. Τί θέλεις καί βαράς τέτοια ώρα; Θά σπρώξης τή γειτονιά στό πόδι.

—Είμαι πού γέρος γιά νά περιμένω, πατά μου, άπάντησε ό γέρο Μοντρώ. Έχω νά σου μιλήσω.

Ό πατάς άνοιξε ένα παράθυρο καί πρόβαλε τ' ό κεφάλι του. Ό γέρος κάθισε τότε κάπου καί ρώτησε, στυλώνοντας τ' ά θαμιά του μάτια έπάνω του:

—Ήθελα νάξερω, πατά μου, άν, όταν πεθάνω μέ τ' ό καλό, θά μέ διαβάσης. Καλά, όποιος δέ δουλεύει δέ μασάει, μιιά όποιος πεθαίνει χωρίς νά δουλέψη, τόν διαβάσουνε;

—Ναι, είτε ό πατάς μέ τ' ά δόντια σφιγμένα. Τόν διαβάσουνε. Καί τώρα, άγε στό καλό σου, άνθρωπέ μου.

—Καλά, πατούλη, μη θυμώσεις, ήθελα νά ξέρω...

Σάπιασε, μιιά σέ λίγο, όταν ξανάλλισε ό πατάς τ' ό παραθυρόφύλλο, μωροφύρισε:

—... Γιατί λένε *καλά* στερνάς;

Άκούμησε πάνω στό δυό παλούκια, πήρε μιιά βόλτα σιγά—σιγά καί τράβηξε γιά τήν καλύβα του. Ένα ψροφοναύλο τόν πήρε τ' ό κατόπι τρακκίζοντας, σά ν' άκούνηθαισε κηδεία. Ό γέρο Μοντρώ όμως σιγαλωταγούδαγε καί παραπατούσε. Κανείς στό νεύα του δέν είχε δει νά παραπατάη έτσι καί νά τραγουδάη μέ τόσο κέφι, μόνό πού στό νεύα του είχε κατεβάσει ντουζίνες τ' ά βαρέλια.

Όταν έφτασε δέκα βήματα έξω άπ' τήν καλύβα του, τού φάνηκε σά νάχασε γιά λίγο τ' ά νερά του καί σά νά τού κόπηκε άπότομα τ' ό κέφι. Κοιτουσιάθηκε γιά λίγα λεπτά, ξύνησε τ' ά μούτρα του, έπιασε όμως σνήθησε πάλι καί στυλώθηκε όλόρθος σάν παιδί. Τά βόλεψε μιιάστις τούτη τή φορά νά χαμογέλαση κιάλας.

Ξέσπασε ύστερα τή φούρα του γελέκου του, έβγαλε λίγες δεκάρες, τράβηξε στό γειτονικό μπαζάκι καί τίς έπαιε ρακί.

Από μέρες συνέχεια τ' ά παραξένο φέρομο του γέρου ξεπαίξε κάθε στιγμή τή γριά Μαρτίνα. Είδη, άπόειδε καί δέν τούγχιζε πειά τ' ό καρτέλι.

Ό γέρος έκοβε γονιές καί μασούλαγε όλη τήν ώρα πού τούμνε από τ' ό ποτό. Κάθε τόσο κουβαλούσε ρακί άπ' τ' ό μπαζάκι, έπαιε, τραγουδούσε, βλαστήμαγε καί δέ σπρωνόταν άπ' τ' ό τραπέζι, ούτε

γιά νά ξεπλώση.

—Τί έχεις, γέρο, καί μεθοκαπιάς; ρώταγε φροβισμένη ή Μαρτίνα.

—Τίποτα! Πίνω ρακί, γιατί τ' ό καρτέλι σου βορμιάει σάν λάστι.

Η γριά έδινε τόπο στήν όργη κα' ή μέρες περνούσαν.

Ένα βραδάκι μέ τίς τελευταίες δεκάρες πού έβγαλε άπ' τή φούρα του γελέκου του, ό γέρο Μοντρώ άγόρασε μιιά μπουκάλα ρακί καί τρεις όργυές σκονιά.

—Τί θά τ' ό κίνης τ' ό σκονιά; ρώτησε ή Μαρτίνα.

—Τόν κακό σου! Θά τ' ό φάω άντις γιά τ' ό καρτέλι σου. Ίδια βορμιάει καί τ' ά δυό, είτε ό γέρος χαμογελάοντας.

Όταν όμως σκοτεινίσαε γιά καλά, τής είπε *μαλακά—μαλακά*:

—Άντε, γυναίκα, νά πιάς νά κουνιηθής στίς κόρες σου στήν Πέρα—Χόρα. Άντε, πού σου λέω, μιιάς καί βρεις κιάνα μετελά, στό καλό καθούμνεα... Άντε, φίλα τήν κόρη σου καί πές τού γιορτρώ μας χαρετίσματα.

Η γριά πήρε τ' ό δρόμο νύχτα κα' έφυγε σάν καί νά τήν κουνήγυσε.

Όταν τ' άλλο πρωί γύρισε ή Μαρτίνα στήν καλύβα της, φαρύλεψε μέσ' στό σκοτάδι τ' ό σπρώμα του γέρου καί κατάλαβε πώς ήταν άδειο. Έκανε τ' ά σταυρό της κα' έβαλε νά ψήση καρφέ. Άμα τόν άπόψε, άνοιξε τ' ά παραθυρόφύλλα, έφριξε μιιά ματιά γύρω κα' έπιασε τ' ά μάτια της έπιασαν στό σταυλό.

Ένας μακρός Ισκιος κουνιότανε στή σταυλόπορτα.

Έτριψε τ' ά μάτια της, ξαναάνταξε καί τής κόπηκε ή μιιά.

—Χριστέ καί Παναγιά!...

Ό γέρο Μοντρώ είχε κρεμαστεί. Τά μάτια του ήταν γουρλωμένα κα' ή γλώσσα του κρεμόταν έξω, σάν κάποιον νά κορδίνε.

Η γριά έβαλε τίς φωνές, σάν νά τής έσφυγγε κα' αήτης τ' ό λαμό ό ίδιος βρόγγχος κα' άρχισε νά μαλλιοτραβιέται.

—Χριστέ καί Παναγιά!... Άγιοι Σαράντα... Γιατί τόκινες αύτό, γέρο;... Ωχ, γέρο... γέρο μου!...

Έτσι ό γέρο Μοντρώ πήγε στόν άλλο κόσμο άδύνατος.

Κι' ό Θεός ξέρει άν μπόρεσε νά καταλάβη κα' εκεί, στήν άλλη ζωή, γιατί λένε όί άνθρωποι τής ζωής έτούτης *καλά* στερνάς...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ
ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ό προκατόχος τού σημερινού Προέδρου τών Ήνωμένων Πολιτειών, Πρόεδρος Κούλιτζ, είνε έξαιρετικά ολιγόλογος άνθρωπος.

Τόσο μιιάστις παραμώδης είχε γίνει μεταξύ τών Άμερικανών, ώστε κάποτε, σέ μιιά συναναστροφή, όταν έζήτησαν από τόν Άμερικανό ύπουργό Σίμσον νά δώσει τόν άκριβή όρισμό τού μονολόγου, αύτός άπάντησε:

—Μονόλογος λέγεται μιιά συνδιάλεξις μέ τόν...Πρόεδρο Κούλιτζ!

Μέ τήν δολοφονία τού Προέδρου τού Μεξικού, στρατηγού Όμπεργκόν, έπρόκειτο νά διαξαχθούν έλεγος γιά τήν ανάδειξη νέου Προέδρου, ή όποιος, όπως συμβαίνει πάντα σέ παρόμοιες περιπτώσεις, στό Μεξικό, έπρωμηνύοντο αίματηρότατες.

Ρώτησαν λοιπόν τόν λόρδο Ρόδερμαρκ, τόν γνωστό Άγγλο μεγαλοεπιχειρηματία τού τύπου, άν έπρόκειτο νά στείλη κανέναν εκάστο άποσταλμένο στό Μεξικό.

—Ναι, είτε ό λόρδος, θά στείλω έναν... πολεμικό άνταποκριτή.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

—Υπάρχουν μερικοί γονείς πού ενδιαφέρονται τ' ά παιδιά τους, γιά τήν καλή άνατροφή πού τούς έδωσαν όί ίδιοι.

—Η πείρα είνε μιιά γυναίκα ήλικιωμένη, πού τή σέβονται, χωρίς νά ξεστάζουν άν τ' ό παρελθόν της είνε άμικρτον.

—Ό Θεός συγχωρεί, ή φύξις ποτέ.

—Δέν κουράζεται κανείς άπ' τή ζωή, κουράζεται μιιά μονάχα από τόν έαυτό του.

—Υπάρχει ένα είδος καλοσύνης πού όφραμακρίνει, καί ένα είδος κακιάς πού έλάνει.

MANTONA
(Τού Στόκμαν).

